

zaniklo při splnění umluvené výminky. Ale o takovou úmluvu v souzené věci nešlo, neboť zjištěná ujednaná výhrada nevyhovuje požadavkům právě řečeným. Dovolací soud jest názoru, že v souzené věci jde o dvě smlouvy, které jest posuzovati co do jejich závaznosti samostatně. První smlouva se týká objednávky zboží, o jehož zaplacení jest žalováno, a ta byla dojednána perfektně. Druhá smlouva jest úmluvou o budoucí smlouvě ve smyslu § 936 obč. zák., jež měla býti sjednána na žádost žalované firmy, kdyby se ukázalo, že koupené zboží nepůjde na odbyt. Tato druhá úmluva však nebyla závaznou, ježto nebyly určeny ani čas uzavření budoucí smlouvy, ani podstatné její kusy, jak to vyžaduje předpis § 936 obč. zák., neboť nebylo ujednáno ani, do které určité doby jest výměnu provést, ani jaké určité zboží má býti vyměněno, a zač. V platnosti zůstala tedy jen první smlouva o koupi objednaného zboží, kdežto druhá úmluva, jak řečeno, jest pro svou neurčitost nezávazná. Nepochybil proto dovolací soud, vyhověl-li žalobě na zaplacení kupní ceny, byť i tak učinil z jiných důvodů.

Čís. 15599.

Kdy se počíná promlčecí lhůta, jde-li o nárok na náhradu škody pro neodborně provedenou operaci.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1936, Rv II 1042/34.)

Žalobkyně přednesla, že ji žalovaný dne 16. dubna 1925 tak neodborně operoval, že má bolesti více než osm let, že nemohla konati práce v domácnosti a že jest úplně zmrzačena. Žalobu na náhradu z toho vzniklé škody podala 17. června 1933. Proti žalobě namítl žalovaný promlčení žalobního nároku, kteroužto námitku nižší soudy uznaly za opodstatněnou a žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně vytýká rozsudku, že jest právně mylný, považuje-li její nárok za promlčený, poněvadž škoda se jí stala známou krátce před podáním žaloby, a shledává zejména nesprávným, že považuje za promlčený nárok na bolestné a ušlý zisk i za dobu po třech letech po operaci. Odůvodňuje to tím, že žalovaný jí opětovně přísliboval, že bude zdráva, a že teprve krátce před žalobou, když bolesti se staly nesnesitelnými, si uvědomila, že se již neuzdraví. Tomuto názoru nelze však přisvědčiti. Podle ustáleného rozhodování nejvyššího soudu (na př. Sb. n. s. 3082, 9755, 10745, 13603 a j.) se tříletá promlčecí lhůta § 1489 obč. zák. počíná znalostí škody a škůdce, a to znalostí tak úplnou a tak bezpečnou, že vystačí k podání žaloby (§§ 178, 226 c. ř. s.). Nutno tudíž, aby byly poškozenému známy skutečnosti, z nichž lze usuzovati na odpovědnost určité osoby a na rozsah škody, kteréž právě umožňují podati

žalobu proti určité osobě a odůvodniti náhradní nároky. Je tu tedy třeba určité vědomosti, a to nejen o škodlivé události samé, nýbrž i o jejím škodlivém účinku. To vše bylo v projednávaném případě. Žalobkyně sama přednesla, že hned po operaci měla v nohách veliké bolesti, že byla sedm týdnů v nemocnici, potom ještě 18 měsíců upoutána na lůžko a že až do žaloby měla veliké bolesti a byla nezpůsobilá i k domácí práci. Vzhledem k tomuto dlouhému trvání poruchy zdraví musela již dávno žalobkyně věděti, že jde o trvalý stav a mohla zajisté dávno před třemi roky podáním žaloby se domáhati ušlého zisku i bolestného, a to podle ustanovení § 1325 obč. zák. a § 406 c. ř. s. aspoň za dobu až do vynesení rozsudku (Sb. n. s. čís. 11991). Odvolává-li se žalobkyně na to, že věřila, že se uzdraví a že jí to také žalovaný opětně sliboval, nemá toto její subjektivní přesvědčení významu, když všechno objektivní stav, jak vyplývá z jejího přednesu, nasvědčoval trvalé chorobě a žalobkyně byla dokonce po propuštění z nemocnice jinými lékaři než žalovaným ošetřována, takže mohla správnost příslibu žalovaného dáti přezkoumati jiným lékařem. Nárok žalobkyně z tvrzeného škodného činu zanikl proto promlčením.

Čís. 15600.

K § 4, odst. 2 vl. nař. čís. 116/35 Sb. z. a n.

Závaznost zákonodárcova výkladu pro všechny spory, jež mají býti ještě rozhodnuty.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1936, R I 1054/36.)

Žalující společenstvo řezníků a uzenářů předneslo, že žalované konsumní družstvo, ač tomu bránily jeho stanovy, prodávalo zboží též nečlenům, čímž se podle tvrzení žalujícího společenstva dopustilo jednání proti zákonu o nekalé soutěži, tím spíše, že mohlo prodávati zboží levněji vzhledem na nižší režii pro výhody poskytnuté mu berním zákonodárstvím. Žalující společenstvo se proto domáhá výroku, že žalované družstvo svým jednáním prohřešilo se proti ustanovením zákona o nekalé soutěži a že jest proto povinno od svého jednání nadále upustiti. **P r v ý s o u d** žalobu odmítl. **O d v o l a c í s o u d** uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl a v otázce, o níž jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

V ustanovení § 4, odst. 2 vlád. nařízení ze dne 18. května 1935 č. 116 Sb. z. a n. není obsažena změna zákona proti nekalé soutěži, nýbrž dlužno je posuzovati jako autentickou interpretaci tohoto zákona, pokud jde o činnost výdělkových a hospodářských společenstev tam blíže uvedenou, v tom smyslu, že v nedovoleném rozšiřování činnosti oněch kor-